

Vluchteling helpt lotgenoten

Syriër Kinan KADONI verwelkomt bootvluchtelingen op een strand op Lesbos

- ▶ Kadoni is zelf een erkende vluchteling
- ▶ Slechts één maand per jaar mag hij België verlaten
- ▶ Hij verkiest anderen te helpen boven de eigen familie te bezoeken

Arne D'HONT

Kinan Kadoni is 26 en bewoont een kleine studio in Gent. Hij is nog maar enkele dagen terug van het Griekse eiland Lesbos, waar hij bootvluchtelingen onthaalde op het strand.

„Als enige Arabischtalige vrijwilliger was mijn hulp daar onontbeerlijk”, zegt Kadoni zelf. „Mensen toespreken, hen welkom heten en naar het opvangcentrum leiden, dat helpt al veel. Vaak weten bootvluchtelingen niet eens waar ze stranden.”

Kadoni ontvluchtte Syrië en bereikte vier jaar geleden over land België. Tweeënhalf jaar verbleef hij in een opvangcentrum voor asielzoekers in Antwerpen, waar hij nu zelf als vrijwilliger werkt. „Het centrum werd mijn nieuwe thuis”, vertelt hij. „Dat gevoel wil ik nu anderen schenken.”

Kinan Kadoni (vooraan) helpt een kind het strand op geraken. © Rutgert Verhaegen

Een Antwerps koppel dat op Lesbos zelf bootvluchtelingen had gezien, benaderde Kadoni. „Ze zochten iemand die Arabisch sprak. De meeste vluchtelingen kennen dan ook geen Engels”, licht Kadoni toe. „Een Belgisch paspoort had ik nog niet en ik

stelde dan maar woordenlijstjes Arabisch-Engels op, zodat het koppel tenminste enigszins met de vluchtelingen zou kunnen communiceren. Toen ik mijn paspoort kreeg, vroegen ze me hen naar Lesbos te vergezellen. Ik twijfelde lang. Het was vijf

jaar geleden dat ik mijn familie zag, dus die wilde ik eerst bezoeken. Luttele uren vóór ik daartoe een ticket boekte, koos ik alsnog om te helpen op Lesbos. De toestand daar raakte me diep, niet enkel omdat ik vluchteling ben, maar ook als mens. Daar voelde

ik me nuttig. Dagelijks kwamen er zes- tot achtduizend vluchtelingen toe, zonder een flauw benul van wat hen nog te wachten staat. Die schrijnende situatie had dan ook voorrang op mijn familiebezoek. Nochtans leef ik dagelijks in angst voor alweer een overlijdensbericht van een naaste in Syrië.”

„Zullen we ooit nog samen thee drinken en herinneringen ophalen?”

Die angst maakt dat Kadoni niet echt aardt in onze luxueuze samenleving. „Welke kleren dragen we vandaag? Wat zullen we vanavond eens eten? We verspillen ontzettend veel tijd en energie aan onbenullige dingen, terwijl er een oorlog woedt en zo veel vluchtelingen onze hulp nodig hebben”, zucht Kadoni.

Soms valt ook de eenzaamheid hem zwaar, al bouwde hij in België intussen een vriendengroep uit. „Voortdurend bereiken me onheilstijdingen uit Syrië. Eén voor één overlijden mijn jeugdvrienden. Gelukkig leeft iedereen uit mijn gezin nog, maar zullen we ooit nog allemaal samen thee drinken en herinneringen ophalen?”

‘Gaandeweg leerde ik nederig te zijn’

Anne-Marijke CLAEYS' gedichten nodigen de lezer uit op zoek te gaan naar wat een mens mooi maakt

Martine CROONEN

„Ik zou zo graag wit zijn / Een onbeschreven blad / Blank geluk als ik wakker word / Witgevlakte schapenwol / tot een sacrale kus gebreid.” Met dat vers opent Anne-Marijke Claeys haar gedichtenbundel *Ik zou zo graag wit willen zijn*.

„Als leerkracht in het technisch en beroepsonderwijs beseftte ik al snel dat heel wat leerlingen, ook al waren ze begaafd, kampen met een lees- en schrijfbeperking”, zegt Anne-Marijke Claeys. „Ook later, als zorgleerkracht, stelde ik mezelf tot doel alle leerlingen een eerlijke kans te geven

en hen te helpen meer zelfvertrouwen te ontwikkelen, want vaak lag een of andere vorm van dyslexie aan de oorsprong van hun beperking, waardoor je letters, woorden en zinnen niet goed kunt lezen.”

Na jarenlange onverdroten inzet moest ze wegens gezondheidsredenen vroegtijdig een punt zetten achter haar schoolcarrière. „Dat was moeilijk. Mijn hele loopbaan was ik sociaal bewogen. Ik wilde zo graag iets betekenen voor leerlingen, ouders en de school. Alle reddingsboeien trok ik naar me toe, maar ik moest mijn doel opgeven.”

Schrijven was van jongs af aan een passie. „Vaak bleven brieven hangen in mijn gedachten of vonden ze de weg naar papier, ook al bleven ze onverstuurd. In wenskaarten en uitnodigingen kon ik mijn creativiteit kwijt.”

Tot vrienden haar aanspoorden tot het schrijven van gedichten. Drie jaar later ziet *Ik zou zo graag wit willen zijn* het licht. „Mijn gedichten willen niet schools of belerend zijn, wel hoop ik dat ze de lezer wat geluk en harmonie brengen”, zegt Anne-Marijke Claeys.

In haar poëzie staan de liefde voor de natuur en voor het leven in al zijn facetten centraal, in al haar broosheid. Claeys: „Van zodra je jezelf en het universele in vraag stelt, word je kwetsbaar. We moeten echter onszelf durven af te vragen wat ons aandeel is in de samenleving.”

Ook de gedachte van eeuwigheid is nadrukkelijk aanwezig in Claeys' poëzie. „Hoewel ik aanvankelijk moeite had met het geloof in een leven na de dood, durf ik vandaag te zeggen: ‘Ja, ik geloof dat het leven niet eindigt waar het lichaam ophoudt te bestaan. Ik lees het in de liefde van mijn vader voor mijn demente moeder en in moeders kracht, die, ondanks aftakeling, reden vindt om er te zijn. Ik vertrouw erop dat die liefde zich samen-

balt tot iets wat het voortbestaan van de mens waarborgt. Een zelfde ervaring had ik met de geboorte van mijn eerste kleinkind. Hoewel je taak als moeder lijkt volbracht, hernieuwt ze zich in je kleinkind. De kringloop van het leven, de seizoenen – het blijft me fascineren.”

Anne-Marijke Claeys, *Ik zou zo graag wit willen zijn*, uitgegeven in eigen beheer, 2015, 56 blz., 15 euro zonder verzendingskosten, ISBN 978 90 9028 701 0 • U kunt de bundel bestellen via www.partizaan.be of bij de auteur zelf via 056 25 52 89 of amcdavinci@gmail.com.

De natuurelementen vormen een belangrijke inspiratiebron voor de poëzie van Anne-Marijke Claeys. © Martine Croonen

Advertentie

Denk aan uw testament...

- ☑ sterk verlaagde successierechten voor uw erfgenamen
- ☑ een waardige toekomst aan weeskinderen

Nicole Boschaert, directeur,
uw contactpersoon in alle vertrouwen
02/721.64.61
nicole.boschaert@nph-belgium.org

Stichting
ONZE KLEINE WEESKINDEREN
www.weeskinderen.be • IBAN: BE74 431 7173381 07